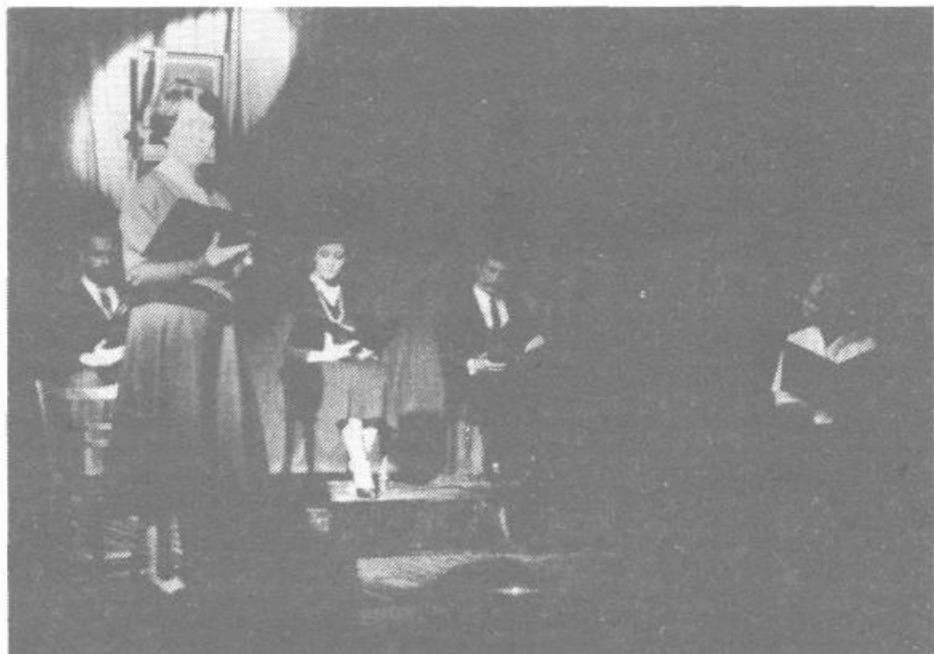

IZ KS MILANA ČESNIKA

Koristno sodelovanje z gojenci

Krajevna organizacija ZRVS Milan Česnik se že dalj časa uspešno povezuje z Zavodom za slepo in slabovidno mladino. To sodelovanje je v prvi vrsti usmerjeno na področje vseh splošnih obrambnih priprav in predstavlja del programa te organizacije ZRVS. In kako se odvija? Rezervni vojaški starešine večkrat obiščejo mladino tega zavoda, pripravijo zanje predavanja, pre-

dvajajo jim filme z vojaško vsebino, na temo splošnega ljudskega odpora pišejo gojenci spise, aktivno pa jim pomagajo tudi pri pripravi in organiziranju obrambnih dni.

Ob lanskem 22. decembru so se zopet srečali. Člani ZRVS so predhodno prebrali vrsto spisov, ki so jih na temo NOB in o prehojenosti poti JLA napisali gojenci. Izbor najboljših spisov ni bil lahek. Pa vendar odločiti se je bilo treba. Tri enakovredne knjižne nagrade so namenili Sabini Lukežič iz 5. a razreda za spis »Zgodba in NOB«, Erlentu Moreju iz istega razreda za spis »Ob dnevu JLA« ter njenemu sošolcu Robertu Pervanji za »Mamin doživljaj«. Ob tej priložnosti je stekel tudi razgovor o nadaljnjem skupnem delovanju in kot kaže se bodo v tem letu še večkrat srečali.

30 LET KUD FRANCE PREŠEREN

Trnovska doživetja s kulturo

Slovenski kulturni praznik je letos kulturno umetniškemu društvu DR. FRANCE PREŠEREN iz Trnovega pomenil še nekaj več kakor leta poprej. Društvo je namreč letos praznovalo 30-letnico obstoja kar je za razvoj ljubiteljske kulture kar lepa številka. Posebno v času, ko imajo ljudje manj časa, da bi se vključevali v življenje na tem področju naših dejavnosti.

Jubilej so v društvu proslavili z recitalom Prešernovih pesmi ter proznimi odlomki iz del, ki so jih napisali o njegovem življenju pisatelji ali njegovi najbližji. S pomočjo režiserja Hinka Košaka so štirje člani igralske skupine pripravili obiskovalcem v povsem polni dvorani v Karunovi ulici prijeten večer. Popestrile pa so ga še male plesalke baletne skupine društva, ki jih vodi Ivica Knaus. Ti dve skupini sta namreč trenutno v društvu najbolj delovni in uspešni. Z res požrtvovalnim delom ga trenutno vodita predsednika Ana Brvar in tajnik Alfonz Tomat.

In ker je minilo že trideset let od ustanovitve, se lahko ob tej priložnosti nekoliko »sprehodimo« po preteklem delu v njem. Več kot dvajset let so društvo poznali ne samo v Ljubljani in njeni okolici, ampak tudi v drugih slovenskih krajih, saj so člani igralske skupine radi prišli v vse kraje, kjer so jih želeli videti.

Proti koncu prvega desetletja delovanja igralske skupine, se je le te pridružila še baletna šola oziroma krožek, prva mentorica pa je bila Tatjana Remškar.

V društvu so skušali razviti tudi lutkarsko skupino, vendar je le-ta kljub temu, da so pogoj za njen obstoj bili, delovala le nekaj let. Prav

tako je samo nekaj časa deloval odsek za predavanja, pa tudi operetna skupina se ni »obdržala na površju«. Zaradi pomanjkanja sredstev je bilo prekinjeno tudi delo filmske sekcije, ki je bila ustanovljena koncem prve polovice delovanja društva.

Kljub težavam zaradi pomanjkanja sredstev, občasnemu premajhnemu številu igralcev in režiserjev pa je nepretrgano teklo delo dramske skupine, ki je pravzaprav še sedaj stebel društva. V nekaterih sezonah je bilo delovanje skupine že skoraj na profesionalni ravni. Dokaz za to je 36 premier v desetih letih, ki so skupaj dosegle 486 predstav.

Kljub temu torej, da ljudje, lahko bi rekli, nočejo imeti več časa za udejstvovanje v društvi kot je KUD dr. France Prešeren je le-temu uspelo tudi v zadnjih letih pripraviti vrsto uspešnih dramskih predstav, recitalov in iger, ki jih je občinstvo z navdušenjem sprejelo. Res je, da je občinstvo precej stalno, ker se sicer marsikomu zdi za malo obiskati predstavo »amaterjev«, vendar marsikdo tudi ne ve, da je precej zamudil. Ti »amaterji« so namreč dobri igralci, napačne pa jim opravičuje požrtvovalnost in pripravljenost za delo, za katero ne »zaslužijo« denarja, njihovo plačilo pa je zadovoljstvo obiskovalcev.

Še vedno jih je torej nekaj, ki so pripravljeni obogatiti svoj vsakdan z delom v ljubiteljskem kulturno umetniškem društvu in zato je tudi njihovo življenje bogatejše za marsikateri prijeten doživljaj in vesel trenutek. V društvu vsakega mladega ali starejšega krajana radi sprejmejo v svoje vrste in zato še vedno uspešno deluje. Ob trideseti obletnici obstoja pa jim tudi uredništvo našega časnika iskreno čestita.

O pevcih z Iga

V nekaj zadnjih številkah »Naše komune« smo se na Zvezi kulturnih organizacij vsaj malce razpisali o kulturni dejavnosti naše občine. Tako smo obšli gledališko, likovno pa lutkovno dejavnost, le o glasbeni dejavnosti ni bilo ničesar napisanega. Zato pa tokrat poskušamo poravnati dolg. Moški pevski zbor Iga, o katerem nameravamo danes spregovoriti nekaj več besed, je imel 22. decembra lanskega leta svoj celovečerni koncert in sicer tretjega po vrsti. Prireditev je bila v kinodvorani Iga, ki je bila nabito polna. Na sploh je bilo sila slovesno, saj so najzaslužnejšim članom podelili Gallusova priznanja. Za pet let sodelovanja so bronaste značke prejeli: Franc Bolha, Vilko Lokalič, naslednji, ki se trudijo že kar 15 let so si zaslužili srebrne značke: Mirko Čampa, Pavel Merzel, Ileana De Fabrizio. Tisti, najbolj zagnani, ki so dobesedno orali ledino zbora in delujejo že 20 let pa so si zaslužili zlate značke. To so: Franc Debevc, Milan Pucihar in Enzo De Fabrizio.

Moški pevski zbor deluje že od leta 1975 in sicer pod vodstvom tovarišice Ileana de Fabrizio, nastal pa je iz okteta. Ob tej priložnosti je dodal nekaj besed tudi prof. Cvetko Budkovič, naš dolgoletni sodelavec na glasbenem področju, ki je veliko pripomogel h kakovosti prav vseh pevskih zborov naše občine. Predvsem je poudaril, da je opaziti velik napredek zbora pod vodstvom tov. Ileana. Bodisi po številu pevcev, ki iz dneva v dan raste, kakor tudi po kakovosti, ki ji nimamo ničesar oporekati. Zbor prav tako opravlja zelo pomembno kulturno vlogo v kraju. Dovolite, dragi pevc, da vam tudi mi iz vsega srca čestitamo, se vam zahvalimo za kulturno poslanstvo, ki ga opravljate, vam zaželimo čim več uspeha in bodoče in seveda kvalitetno rast, kar je najvažnejše.

ZKO LJUBLJANA VIČ-RUDNIK

ČAR IN MOČ LIKOVNE GOVORICE

Vtisi z razstave slikarjev v Horjulu

Nedavna razstava likovnih del v Horjulu, ki jo je v sklopu praznovanja slovenskega kulturnega praznika pripravilo tukajšnje kulturno-prosvetno društvo, je za tukajšnje kulturno življenje vsekakor pomembna novost. To tako po obsegu razstavljenih likovnih del, ki se tokrat ni omejeval zgolj na edinega tvorca dosedanje 20-letne slikarske tradicije v Horjulu, Franca Zupeta-Krištofa, ampak je vključeval tudi dela treh drugih slikarjev, kakor tudi po pestrosti in raznolikosti predstavljenih slikarskih tehnik in hotenj.

Franc Zupet-Krištof, avtor z nedvomno najbogatejšimi izkušnjami, je tudi to pot ostal zvest predmetnosti, ki obeležuje malodane vso njegovo dolgoletno likovno ustvarjalnost: človeku in naravi. Človek mu je še vedno najpomembnejša izpovedna nuja, vir skrivnega trpljenja in psiholoških konfliktov – narava beg v skrivni emocionalni svet. Njegova ekspresionistična moč je dosegla svoj vrh v portretih kot so – »Trpin«, pa nemara tudi »Mati« in »Breda Brišnik«, pri čemer je izraznost slehernega portreta dopolnjena s svojstvenim podajanjem barv in vizualno subtilnostjo. S tem je Krištof ob

vsej silni množici današnjih likovnih ustvarjalcev, ki je neusmiljeno razpeta med dilemo – emotivno ali (na drugi strani) »znanstveno« slikarstvo s svojim hladnim matematičnim funkcionalizmom, torej odločno na strani tistih, ki dajejo prednost čustvom.

Na drugi strani pa diametralno nasproti stoje dela Tomaža Gostinčarja, avtorja barvitih ploskovnih

Franc Zupet-Krištof: »Portret Nika Toša«

kompozicij, ki jim sicer ni toliko do klasičnega ekspresionističnega ali realističnega pristopa k predmetu – človeku in času, ki pa skuša svojo izrazno moč na svojstven način povezati tudi z dekorativnostjo. Naravno plastičnost rešuje s temperamentnim prepletanjem barv, deformacijo oblike in črte s komplementarnostjo kompozicije. Njegov »Vijolični saree«, podoba razgaljene žene, se zadovoljuje z grobimi konturami in ostrimi črtami s pravcatim mozaikom prelestnih barv, ki pa je v njej vendarle slutiti pritajeno slo, zlagani moralizem današnjega časa, sploh vso bizarnost našega intimnega sveta.

Pri delih Josipa Bune in Saše Jarca, preostalih dveh slikarjev iz četrte razstavljalcev, pa so obiskovalec vnovič sreča s portreti in krajinami. Josip Buna skozi portrete skuša predvsem ohraniti ljudi. Ljudi, kakršne pač srečujemo iz dneva v dan: zamišljene, resne, razmišljujoče, strmeče v neznano. Toda medtem, ko se njegovi portreti, zlasti »Portret Janeza Drolca« odlikujejo s poglobljenim detajliranjem, se na drugi strani portreti Saše Jarca kljub obilju barv in tehnične dovršenosti, zdijo izrazno neprepričljivi, neprečiščeni. To bi se prejko ne dalo reči tudi za njegove krajine. Nobene vihravosti in čustvene razravanosti kot pri Krištofu, zgolj plaho posnemanje narave, s še bolj plahim poizkusom vlti tej svoj lastni izraz. Toda ta mladi, komaj 22-letni slikar ima pred seboj malodane še vso življenjsko pot in s tem kajpada tudi možnosti, da to svojo likovno govorico še izpopolni.

BRANKO VRHOVEC